

1889

1ste Del. af Lovf. indeh. Tillæg t. Lov om Udvandrerens Befordring.

1890

Alford med ham om i sin Tid med hans Medvirksomhed at rejse tilbage med det hvervede Selskab, og erholde da en Fuldmagt af ham til at foretage Sindsamlinger af Selskabet, og denne Sindsamling foregaar da offentlig og paa lovlige Maade. Naar nu den nævnte Forordning stilles til disse Underagenter, saa vilde der i mine Tanker være lagt en stærk Hensigt paa den Uvæsen, der finder Sted fra deres Side. — Spørger man mig om, hvorfra Pengene skulde komme til det Tilsyn, jeg ønsker indført, saa skal jeg henvise til, hvad det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Ulug) i saa Henseende har udtalt. Det forekommer mig at være klart, at de fremmede Selskaber, som ved deres Fuldmægtige drive store og indbringende Forretninger her i Landet og udføre store Summer herfra, maatte være de Nærmeste til at betale en moderat Afgift til Afholdelse af Udgifterne ved Tilsynet, og har man i Hamborg og Sverrig troet at kunne gaa denne Vej, saa ser jeg ikke nogen Grund for os til at vige tilbage for det Samme. — Man ser ofte bekendtgjort Opfordring til Udvandring med fremmede Regjeringers Understøttelse f. Ex. til Brasilien og Sveensland. Jeg skal bemærke, at Sveensland ligger i Australlandet mellem tolv og nogle og tyve Graders Bredde under et overordentlig højt Klima, og det er en Kjendsgjerning, at Nordboer ikke kunne trives derne, men efter kortere eller længere Tids Forløb bukke under. Denne Kjendsgjerning skjules jo imidlertid for Offrene, og Alt farves i et Rosenffjær. Efterat jeg har gjort mig bekendt med de saakaldte „Prospekter“ for denne Udvandring, tror jeg, at Understøttelsen bestaar alene deri, at man giver de Vedkomne Kredit for Fragten eller en Del deraf, saa at de altsaa blive Debitorer for Beløbet, som de skulde tilbagebetale, naar de naae Bestemmelsesstedet, det vil sige som oftest: tilbagebetale med Arbejde; med andre Ord: Udvandrerer bliver Slave. Nu er det ganske vist, at dette Forhold allerede er omtalt i Loven af 1868 §

8, 3die Stykke, hvorefter en Kontrakt, der gaar ud paa et saadant Forhold, ligesom er ugyldig; men hvad hjælper dette, naar det ikke forud er muligt for Noget at blive opmærksom paa den Hensigt, der skjuler sig i den afsluttede Kontrakt? — Jeg skal endnu tillade mig at henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at det efter Loven af 1868 maa anses for tilladeligt at føre Udvandrerer over Nordøen og Atlanterhavet som Dækspassagerer. At dette er en umenneskelig Befordringsmaade, tror jeg, man vil indrømme, og jeg tillader mig derfor at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed derpaa i det Haab, at det maa blive forandret, hvad der jo kan ske ved kongelig Anordning. — Jeg skal slutte med at udtale det Ønske, at det høie Thing maa finde Anledning til at nedsætte et Udvalg i denne Sag. Jeg tror, at den har en saa alvorlig Betydning for en stor Del Medmennekers Vel og Uvel, at der vel kunde være Grund til at tage Sagen under noie Overvejelse for at se, om det ikke var muligt at indsætte et virkelig effektivt Tilsyn med Befordringen af Udvandrerer.

Melchior: Enkelte ærede Talere have udtalt sig for Sagens Henvisning til et Udvalg, og jeg skal ikke absolut udtale mig mod, at det sker, skjøndt denne Sag jo for omtrent 4 Aar siden er bleven saa udførlig behandlet og drøftet, at det maasse for Diebliffet kunde synes mindre nødvendigt at nedsætte et saadant Udvalg. Det er altid blevet erkjendt, at Udvandring i og for sig er et Onde, og det, der her er Spørgsmaal om, er jo, om man ikke skal forsøge at skabe en virkelig Kontrol med Udvandringen i det Hele. Naar man vil gaa dertil, maa man imidlertid tage sig meget tagt for at træffe saadanne Bestemmelser, som ikke ville bidrage til at forhindre Udvandring, men kun bidrage til, at vi her i Landet blive uden nogenformig Kontrol med dette Forhold, idet strenge Bestemmelser i for-